

מסורת הש"ס

(א) לקמן דף טז. (ב) בית טז.
(ג) פ"י תוס' כ"ב פ"ב. ד"ה
ומתיר. (ד) פ"י תוספות
לקמן פ"ה. ד"ה מה. ומוק
ב"מ טז. ג. ד"ה וילן.
(ה) פ"י תוס' פ"ה. טז. ג. (ו) וילן.
(ז) וילן. (ח) וילן. (ט) וילן.
(י) וילן. (יא) וילן. (יב) וילן.
(יג) וילן. (יד) וילן. (טו) וילן.
(טז) וילן. (יז) וילן. (יח) וילן.
(יט) וילן. (כ) וילן. (כא) וילן.
(כב) וילן. (כג) וילן. (כד) וילן.
(כה) וילן. (כו) וילן. (כז) וילן.
(כח) וילן. (כט) וילן. (ל) וילן.

חוריה אור השלם
העל הבור ושלם סוף
ישיב לבעלי ודמות חוריה
לה. שמוח כא ול

גליון הש"ס
גמ' דאין ספקת שלים
בלא ודא. פ"י מה נח פ"ה
תוס' ד"ה שלם בבית.

מסורת רש"י

אין שמין לא לגב
ולא לגבול אלא לגבולין.
למקן הוא דשמן את
הגבולין לנח ומתוך פניה
מוק שם משמלים לו מוק.
אל גבול וגבול שטח
ההוא ומתא לא משנה.
אין שמין לא הגבול אלא
שטח ההוא והם יתלמו
ההוא שטח (קמח טז).
ההוא נפשיה (כ"ב)
ד"ה ד"ה. וילן. וילן.
לו כל עמי ומתוך והתן
גב מוק שטח מוק
תחת שטחם משמלים
גבול. שמין לו הגבול
של ההוא שטח ע"י זה
שהוא לו ופניה מוק
ומתלם דמיקא. הכי נמי
יתלמו לו שטח הראשון
ועליון וילן דמיו וזה
ילן וסדר הקצת לו כל
הוא (קמח טז). וילן.
שיטתו מקצתה אסורה
באכילה. אפילו מה שהיה
בפנים בשפת שטיה. לפי
שהשטח סימן ול כלשה
ותמן ול כלשה. ויחשיב
למה שהיה מקצת דשמן
ילן הלא הוא וילן כל
שטח אסור דשמן לה
במ' רש"י (וילן טז).

ארכעא אבות פרק ראשון בבא קמא

יא.

עין משפט
גרי מצוה

בזה א"מ מ"י מה' מוק
מקון ה' י"ג פ"ה
עין סח טור ש"ע ח"מ
סימן ג' פ"ה ג'
בזה ב' מ"י פ"ה מה'
גביה ה' י"ג וילן
ההוא ונמ"מ פ"ה עין
סח טור ש"ע ח"מ פ"ה
פ"ה ג'.

ק ג מ"י פ"ה מה' מוק
גולה ונפלה ה' טו
פ"ה עין ט"ו פ"ה ח"מ
פ"ה עין ט"ו פ"ה ג'
ק ג מ"י פ"ה מה' מוק
גולה ונפלה ה' טו
פ"ה עין ט"ו פ"ה ח"מ
פ"ה עין ט"ו פ"ה ג'.

רבינו חננאל

יביאנו עד יביא עדים
שטרפה באונס ופסטר
אבא שאול אומר יביאנו
עד יביא עדות לבית דין
פ"י יביא הגבילה ופסטר
לשמה לניח בחשדון
ש"ס דכל מה שפחתה
הגבילה בין מיתה
לחשדון על המדיק
ות"ק חולק ואמר פחת
הגבילה לניח ונדרת האי
סברא ואוקמה כולי
דלמא פחת גבילה דניח
הוי בנדרת גבילה פלגי.
ות"ק סבר טורח גבילה
דניח ואבא שאול סבר על
המדיק להיטור ולהביא.
וההיא אחרת אומרים
במין שיל בעל הבור
להעלות שר מבור כי
וקיפא הא דאחרת כאבא
שאול. ואוקמה דבבירא
שורא וזאת (ואנדר נמי
שורא וזאת) ואוקמה
אניש שורא במתא בוחא
אמר בוחא. אמר
לגב כי פ"י עין ט"ו
ראובן משמעון כלי או גול
ושכרו או בעל חיים ומתו
או ושכרו אין שמין השכר
וממלא לו הדמים שהיה
שור מקדש שבויתו אלא
משלם לו כלי בעין הכלי
שנבא או גול וכן בהמה
והשכורה נטלו הגב או
הגול ואוקמה כי הא
דגרסי בפירקא פרה פרה
מביתו וההוא וישראל
נגמא מביתו וישראל אלא
לקיפה דרב אמר ליה
שלים ליה נגמא מעליא
אמר ליה רב כהנא ורב אפי'
לרב דנא הכי ושתיק ש"ס
פ"י. והלכתא אין שמין
לא לגב ולא לגבול אלא
לשטח. כיון שהוכיח
שמעון דעולא משלם.
אמר עולא אמר ר' אלעזר
ביום ראשון ומקצתה ביום
שני מוקין מן המראשון
פ"י ו' וי"י טומאה לזכר
ויד לקבה מוקין מן היום
הראשון ואקשי עליה האי
חומר קולא הוא דקא
חשבה (לה) לילדות ביום
ראשון והיא לא לילדת אלא
בשני ותהדרתה ביו שהוא
ד' ליום ב' ויעדין טמאה
היא היום כולו. ויפריק רבא
לחוש לטומאה חוששת
אבל לגמול ד' לזכר ויד
לקבה משני מוקין. ומה
בא עולא להודיע דאין
מקצת שליא בלא ולד

יביא עדים שנטרפה באונס. ואפי' דורש כפרת האונסין (ב"מ
פ"ה) אין רואה הא י' ורואה יביא עדים שנטרפה ופסטר
משמעות דורשין איכא כיניחו: יביא אסורה ב"ב. פ"י שמה
גלל כרסה וילת דגסס עדורה כמו אחת מהנה לא נעדרה (ישעיה
לה) ונקונטרס גרסס עדורה כמו
יאלכ עד:

בשאלות דרב אחאי' גרי
אמר שמואל אמר
לי אבא ולא כפ"ה דפירש דמנהג
דיין קר הוא:

אין שמין לא לגב ולא לגבול. פ"ה
אין שמין הגבילה והשכר
לבעלים שיחור הגבול הפחת אלא
ישלם כהמה שלימה וכלים מעולים
והשכר של ואפי' דקיימא לן ישיב
לרבות שזה כסף כסף ואפי' סובין
נגב וגולן שאני משום דכתיב אשר
גול כעין שגול הלכך לרין להחזיר
הגבילה או דמיה ולא סובין וכן משמע
בירושלמי מין שאין שמין לא לגב
ולא לגולן א"ר אבא בר ממל חייס
שנים ישלם ולא חייס עד כדון גביה
גבילה מין א"ר אבא בר ממל והשיב
הגבילה אשר גול כאשר גול והיינו
טעמא דנגב וגולן קנו מיד כשהוילאו
מחשום בעלים אכל מוק לא נתחייב
אלא כמו שהיו והיינו דמ"ד אף
לשאל כיון דחייב באונסין נמלא
שקלא משעם שהוילאו מיד בעלים
והדמים הוא דנתחייב כמו נגב וגולן:

דקא משהדרת לה טראשון. פירוש
שטרפה. וזהו דקא משהדרת לה
טראשון והדמים שמהר נט"ו יהיו
טעורין וזהו ואמלי לא יהיו טעורין
דלמא ביום ראשון יאל ראש או רובו
ואפי' לא יאל דלמא הוא זכר וי"ל
דלא מני למישר מספק ספקא דהוי
מ"י קול דקמ"ר אהדי שאל מראה
יוס מ"א משמר נמי מספק ספקא
דשאל לא יאל רובו ביום ראשון ואפי'
יאל רוב דלמא נקבה היא והשאל
נתחייב התרו משום דשאל זכר
השאל נמירו משום שאל נקבה הרי
ממה נפשך נעשה איסור וכה"ג מן
המפלט (מה נע). משל לזכר ולנקבה
ולגלגל דלכ איסור נאפי נפשיה
ד"ש

הוי ספק ספקא: דאין מקצת שליא בלא ודא. וזהו לר"א
לדמר חוששין משום דאין מקצת שליא בלא ולד אכל אס היה מקצת
שליא בלא ולד אס היה חוששין ה"ד אי כהנא אפי' בחד ספקא
טעורין וזהו כהנא אפי' בחד ספקא נמי טמא דהא מן (השוא
פ"י מ"ד) כל ספקות שמה יוכל להרבות כהנא אפי' בחד ספקא
טמא וי"ל דשמעתין איירי לענין לאסרה לבעלים:

שליא שיעתה מקצתה אסורה באכילה. פ"י אסורה אפי' מה
שנפסין דשאל בנדרת מקצת שליא יאל ראשון של ולד
והי כולו כילוד ולא קרינן ביה כל כהנא חתכלו דלס י' מקצת
שליא בלא ולד היה לנו להחזיר מטעם ס"ס חיימה דסוגיא דהכא
מוכח דשרי ר' אלעזר בשליא שיעתה מקצתה אי הוי ס"ס כהנא
ובסוף דמלא המקשה (חולין עו): משמע דאפילו כס"ס אסר רבי
אלעזר דכל הך משנה דשליא שיעתה מקצתה קאמר ר' אלעזר
לא שול אלא בשליא קשורה בולד אכל קשורה בולד אי חוששין
לולד אחר ובשאלן קשורה ע"כ לא הוי אלא ס"ס דקמ"ר כהנא
דקמ"ר הסם שמה ימנח שפיר של שליא כ"י וא"כ בשאלן קשורה
יאל רובו וי"ל כהנא דקמ"ר שמה שמה כ"י מיירי בשליא בלא אחר
הולד ור' אלעזר איירי בשליא שקדס הולד דודאי י' שם ולד אחר

גזירה

תיגא ב' בהמה שהיא מקשה לילד שליא שיצא מקצתה

יביא עדים שנטרפה באונס ופסטר
שאל אומר יביא עדורה ל"ב מאי לאו
בהא קמיפלגי דמר סבר פחת גבילה דניח
הוי ומר סבר דמוק הוי לא דכ"ע דניח
והבא בטורח גבילה קמיפלגי והתניא אחרים
אומרים "מניין שעל בעל הבור להעלות
שור מבור ת"ל יכסף ישיב לבעלי והמת
אמר ליה אביי לרבא האי טורח גבילה ה"ד
אלימא דבבירא שורא וזאת ואנדרא שורא
ארבע כי טורח בגנפשיה טורח א"ל לא
צריכא דבבירא שורא וזאת ואנדרא נמי שורא
וזהו ובי איכא כה"ג אין דהא אמרי אינשי
כשורא במתא בוחא כשורא ברבא בוחא
אמר שמואל אין שמין לא לגב ולא
לגולן אלא לגולן ואני אומר אף לשואל
ואבא מודה לי איבעיא להו ה"ק אף לשואל
שמין ואבא מודה לי או דלמא ה"ק ואני
אומר אף לשואל אין שמין ואבא מודה לי
ת"ש י"דההוא גברא דשאל נגמא מחבירה
ליה נגמא מעליא ש"מ אין שמין אדרבה
מדאמרי ליה רב כהנא ורב אסי לרב דינא
הכי וישיק ש"מ שמין איחמר אמר עולא
א"ר אלעזר י"ש שמין לגב ולגולן רב פפי אמר
אין שמין והלכתא אין שמין לא לגב ולא
לגולן יאל לשואל שמין כרוב כהנא ורב
אסי ואמר עולא א"ר אלעזר שליא שיעתה
מקצתה ביום ראשון ומקצתה ביום שני "מונין
לה מן הראשון א"ל רבא מה דעתך לחומר
חומר דאורי' לדי קולא הוא דקא משהדרת
לה מראשון אלא אמר רבא ילחוש חוששת
מימנא לא ממנא אלא לשני מאי קמ"ל דאין
מקצת שליא בלא ולד תנינא וישיב שיעתה
מקצתה אסורה באכילה סימן ולד באשה
סימן ולד בבהמה אי ממנא הוה אמינא
ד"ש

הוי ספק ספקא: דאין מקצת שליא בלא ודא. וזהו לר"א
לדמר חוששין משום דאין מקצת שליא בלא ולד אכל אס היה מקצת
שליא בלא ולד אס היה חוששין ה"ד אי כהנא אפי' בחד ספקא
טעורין וזהו כהנא אפי' בחד ספקא נמי טמא דהא מן (השוא
פ"י מ"ד) כל ספקות שמה יוכל להרבות כהנא אפי' בחד ספקא
טמא וי"ל דשמעתין איירי לענין לאסרה לבעלים:

שליא שיעתה מקצתה אסורה באכילה. פ"י אסורה אפי' מה
שנפסין דשאל בנדרת מקצת שליא יאל ראשון של ולד
והי כולו כילוד ולא קרינן ביה כל כהנא חתכלו דלס י' מקצת
שליא בלא ולד היה לנו להחזיר מטעם ס"ס חיימה דסוגיא דהכא
מוכח דשרי ר' אלעזר בשליא שיעתה מקצתה אי הוי ס"ס כהנא
ובסוף דמלא המקשה (חולין עו): משמע דאפילו כס"ס אסר רבי
אלעזר דכל הך משנה דשליא שיעתה מקצתה קאמר ר' אלעזר
לא שול אלא בשליא קשורה בולד אכל קשורה בולד אי חוששין
לולד אחר ובשאלן קשורה ע"כ לא הוי אלא ס"ס דקמ"ר כהנא
דקמ"ר הסם שמה ימנח שפיר של שליא כ"י וא"כ בשאלן קשורה
יאל רובו וי"ל כהנא דקמ"ר שמה שמה כ"י מיירי בשליא בלא אחר
הולד ור' אלעזר איירי בשליא שקדס הולד דודאי י' שם ולד אחר

בשאלן קשורה בה כהנא דהמפלט (מה דף טו): דלא אמרינן חולין את השליא בולד אלא בשליא הולד ועוד וי"ל דהס
אסרי כס"ס גזירה מקצת אסו כולה כהנא דשמעין: כהנא ור' באשה [כך] סימן ולד בבהמה. וזהו ואמלי מולה כהנא
כאשה ומתני' לא מיירי אלא כהנא ויש לומר משום דכאשה פסול יש יומר כהנא דהרי שפיר שחא סימן ולד כאשה ולא
ככהנא דמתן דהנא (בבבבב דף טו): סימן ולד כהנא שליא כאשה שפיר ושלם:

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones